

بهار فرامی رسد!

بهار فرا می رسد. و نوروز، روزی نو را نوید می دهد. این گردش زیبا، هر سال تکرار می شود، تا بهار زندگی طراوت و نشاط خود را از دست ندهد. اما بهار آزادی از چنین گردش هرساله ای برخوردار نیست. برای بهار آزادی باید جنگ و دندان از آن دفاع کرد. از 25 سال پیش، که مردم قهرمانانه بهار آزادی را آفریدند و شکوفه های معطر آن با داس روحانیون قدرت پرست درو شد؛ مبارزه برای بازآفرینی بهار آزادی، هر روز و هر ماه و هر سال و در هر گوشه ایران ادامه دارد. در این مبارزه ی مداوم، مردم سرکوب های سختی را از سرگذراندند، قربانیان بی شماری دادند؛ و تجارب گرانمایی کسب کردند. در ترکمن صحرا و کردستان به توپ بسته شدند؛ در تابستان 60 در خیابان ها تمام کش شدند؛ در پائیز 67 در زندان های عدل اسلامی به دار آویخته شدند؛ در زمستان 77 به شکل زنجیره ای به قتل رسیدند؛ و؛ اما دست از مبارزه برای آزادی و عدالت نکشیدند. در کارخانه ها و دانشگاه ها و محلات و ادارات مبارزات صنفی و سیاسی خود را تداوم بخشیدند؛ در شهرها و روستاها دست به شورش زدند؛ در اراک و شیراز؛ در قزوین و اسلام شهر؛ در گرگان و سراوان و در بم و شهربابک نیروهای سرکوب روحانیت قدرتمدار و فقیهان مستبد را به چالش طلبیدند.

در این مبارزه ی مدام برای بازآفرینی بهار آزادی، مردم تاکتیک های بسیاری را تجربه کردند. در خرداد 76 يك جناح حکومتي را در مقابل حاکمان اصلي علم کردند و آن ها را به جان هم انداختند تا راه خود را هموارتر سازند. وقتی کارکرد این شیوه به پایان رسید، آنها را به حال خود رها کردند تا بی وزنی شان را به رخ شان به کشند و خود با تمام توان در مقابل حاکمان اصلي به ایستند و حق خودشان را از آن ها بگیرند. در مبارزه با قدرت مداران مستبد، به بهانه های گوناگون به خیابان ها ریختند و در شادی پیروزی های ورزشکاران جشن و پایکوبی راه انداختند تا به حکومت گریه و ناله نه بگویند، و حضور خود در صحنه مبارزه را به شکل گویایی بیان کنند، و یا چهارشنبه سوری ها و سیزده به در ها را به عرصه شادی و سرور زندگی تبدیل کردند تا به حکومت شادی کش و غم آفرین دهن کجی کرده باشند و سنت های نیکوی خود را پاس داشته باشند. گاه در اوج غم و اندوه همگانی در رودبار و بم به یاری مردم زیرآوار رفته و عزیز از دست داده شتافتند و هم یاری را علیرغم مزاحمت های نیروهای حکومتي به اوج رساندند تا پاس زندگی را داشته باشند. و گاه بر این تصور و توهم امید بستند که کمک نیروی خارجی می تواند آن ها از شر ملایان زر و زورپرست نجات دهد. اما حوادث کشورهای همسایه آن ها به خود آورد و نيك دریافتند که نه يك جناح حکومتي، نه يك نیروی خارجی و نه يك شارلاتان دیگر نمی تواند به نفع آن ها و برای شکل دهی و استقرار بهار آزادی کمک کند. این تنها نیروی مستقل و متشکل خودشان است که می تواند هم بهار آزادی را به شکوفه بنشانند و هم از این شکوفه های نورس دفاع کند و زندگی شایسته انسانی را تضمین نماید.

پس زنده باد شور زندگی! و زنده باد بهار آزادی!

کمیته مرکزی سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر)

28 اسفند 1382-18 مارس 2004